

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 12946/2023
25.10.2023. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Драгане Маринковић, председника већа, Марине Милановић, Зорице Булајић, Весне Станковић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужилаца АА из ..., Град ... и ББ из ..., чији је заједнички пуномоћник Јовица Деспотовић, адвокат из ..., против туженог ЈП „Путеви Србије“, Београд, чији је пуномоћник Бранислав Поповац, адвокат из ..., ради утврђивања ништавости споразума и исплате разлике накнаде, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Вишег суда у Врању Гж 1750/22 од 30.12.2022. године, у седници одржаној 25.10.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Вишег суда у Врању Гж 1750/22 од 30.12.2022. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против пресуде Вишег суда у Врању Гж 1750/22 од 30.12.2022. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врању П 2333/17 од 13.04.2022. године, ставом првим изреке, одбијен је приговор туженог о стварној и апсолутној ненадлежности суда за поступање у овој правној ствари, као неоснован. Ставом другим изреке, усвојен је тужбени захтев и утврђено је према туженом да је апсолутно ништав и не производи правно дејство споразум о одређивању накнаде за експроприсано земљиште бр. ...-.../...-... од 22.01.2013. године, закључен код Секретаријата за урбанизам и имовинскоправне послове Града Врања, између правног претходника тужилаца – ВВ и туженог, којим је одређена висина накнаде за експроприсано земљиште, јер је супротан принудним прописима и јавном поретку. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу АА на име разлике између исплаћене накнаде за пољопривредно земљиште до припадајуће накнаде за преузето грађевинско земљиште, а по Споразуму о накнади за експроприсано земљиште бр. ...-.../...-... од 22.01.2013. године за кат. парцелу кп. бр. .../..., површине 1.240 м² и кат. парц. бр. .../... површине 5.727 м², уписане у ЛН ... КО ..., за сувласнички удео тужиоца АА исплати износ од 188.926,83 динара са законском затезном каматом од 13.04.2022. године до исплате. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужени да тужили ББ на име разлике између исплаћене накнаде за пољопривредно земљиште до припадајуће накнаде за преузето грађевинско земљиште, а по Споразуму о накнади за експроприсано земљиште бр. ...-.../...-... од 22.01.2013. године за кп. бр.

.../... површине 1.240 м² и кат. парц. бр. .../... површине 5.727 м², уписане у ЛН бр. ... КО ... за сувласнички удео тужиле ББ, исплати износ од 188.926,83 динара са законском затезном каматом од 13.04.2022. године до исплате. Ставом петим изреке, обавезан је тужени да тужиоцима исплати на име трошкова парничног поступка износ од по 119.905,00 динара за сваког од тужилаца.

Решењем Основног суда у Врању П 2333/17 од 19.05.2022. године, оавезан је тужени да судском вештаку Миодрагу Протићу из Врања исплати на име доплате награде за извршено вештачење у предмету Основног суда у Врању П 2333/17 износ од 1.913,60 динара.

Решењем Основног суда у Врању П 2333/17 од 19.05.2022. године, оавезан је тужени да судском вештаку Јелени Ристић из Врања исплати на име доплате награде за извршено вештачење у предмету Основног суда у Врању П 2333/17 износ од 5.000,00 динара.

Пресудом Вишег суда у Врању Гж 1750/22 од 30.12.2022. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба туженог и првостепена пресуда потврђена у ставу првом, другом, трећем и четвртном изреке. Ставом другим изреке, укинута је првостепена пресуда у ставу петом изреке и предмет враћен првостепеном суду на поновно одлучивање. Ставом трећим изреке, одбијена је као неоснована жалба туженог и решења Основног суда у Врању П 2333/17 од 19.05.2022. године, потврђена.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложио да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној, применом члана 404. ЗПП.

Чланом 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11, 55/14, 87/18 и 18/20), прописано је да се посебна ревизија може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда, потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права. Испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија (став 2).

Поступајући на основу наведене законске одредбе Врховни суд је закључио да не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе или новог тумачења права. Спорно правно питање није од општег интереса већ је везано за конкретну чињеничну понуду и решење спорног правног односа тако што је утврђено да је планским документом извршена промена намене из пољопривредног у градско грађевинско земљиште, те да ова промена није евидентирана у катастру непокретности приликом експропријације земљишта. Тржишна вредност непокретности утврђена је на начин који не одступа од правног схватања о одређивању висине накнаде за градско грађевинско земљиште израженог у судским одлукама Врховног касационог суда и Уставног суда, по којима суд приликом одређивања висине накнаде није везан искључиво проценом Пореске управе већ је вештачењем, као доказним средством предвиђеним Законом о парничном поступку, висина накнаде одређена применом

тржишне вредности експроприсане непокретности. Правноснажне одлуке ревизијског суда и другостепених судова, којима је другачије одлучено о истом правном питању, а на које се тужени позива у ревизији, без утицаја су на другачије одлучивање, јер одлука у споровима са оваквим тужбеним захтевом зависи од утврђеног чињеничног стања, те се не може говорити о различитом поступању судова у истој правној ствари.

Из наведених разлога одлучено је као у првом ставу изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. у вези са чланом 420. ЗПП, Врховни суд је оценио да ревизија није дозвољена ни као редовна.

Тужба ради утврђења ништавости и исплате поднета је 09.10.2017. године, а поднеском од 20.01.2021. године, тужилац је преиначио тужбу повећањем тужбеног захтева на износ од 377.853,66 динара.

У конкретном случају тужиоци немају својство јединствених супарничара у смислу члана 210. ЗПП, већ су обични супарничари, из којих разлога за оцену дозвољености ревизије меродавна је вредност предмета спора побијаног дела у односу на сваког тужиоца понаособ.

Према одредби члана 403. став 3. ЗПП ревизија није дозвољена у имовинско првним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Како вредност предмета спора не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан преиначења тужбе у односу на сваког од тужилаца понаособ, ревизија није дозвољена.

На основу члана 413. Закона о парничном поступку, одлучено је као у другом ставу изреке.

**Председник већа – судија
Драгана Маринковић, с.р.**

**За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић**